

Диспозитив

1. Член 12, параграф 3 от Директива 76/308/ЕИО на Съвета от 15 март 1976 година относно взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки, изменена с Директива 2001/44/ЕО на Съвета от 15 юни 2001 г., трябва да се тълкува в смисъл, че юрисдикциите на държавата членка по местонахождението на запитвания орган по принцип не са компетентни да проверяват изпълнителната сила на документа, позволяващ изпълнението. Напротив, когато юрисдикция на тази държава членка е сезирана с жалба, насочена срещу действителността или редовността на мерките по изпълнение като съобщаването на изпълнителното основание, тя има правомощието да провери дали тези мерки са били надлежно приложени съгласно законите и подзаконовите разпоредби на посочената държава членка.
2. В рамките на взаимопомощта, въведена по силата на Директива 76/308, изменена с Директива 2001/44, за да може да защити правата си, адресатът на изпълнителното основание, позволяващо събирането, трябва да получи съобщението за този документ на официалния език на държавата членка по местонахождението на запитвания орган. За да гарантира спазването на това право, националният съд следва да приложи националното си право, като същевременно следи да осигури пълна ефикасност на общностното право.

(¹) ОВ С 209, 15. 8. 2008 г.

Решение на Съда (втори състав) от 28 януари 2010 г. (преюдициално запитване от Hof van Cassatie van België, Белгия) — Belgische Staat/Direct Parcel Distribution Belgium NV

(Дело С-264/08) (¹)

(Митнически кодекс на Общността — Митническо задължение — Размер на сборовете — Членове 217 и 221 — Собствени ресурси на Общностите — Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 — Член 6 — Изискване за „вземане под отчет“ на размера на сборовете преди уведомяването на длъжника за него — Понятие за дължима сума)

(2010/С 63/10)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hof van Cassatie van België

Страни в главното производство

Ищец: Belgische Staat

Ответник: Direct Parcel Distribution Belgium NV

Предмет

Преюдициално запитване — Hof van Cassatie van België — Тълкуване на член 217, параграф 1 и на член 221, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (в редакцията, която е в сила към 1992 г.) (ОВ L 302, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58) и на член 6 от Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 на Съвета от 22 май 2000 година за прилагане на Решение 94/728/ЕО, Евратом относно системата на собствени ресурси на Общността (ОВ L 130, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 184) — Събиране a posteriori на вносни или износни митни сборове — Изискване или липса на изискване вземането под отчет на размера на сборовете да бъде извършено преди уведомяването на длъжника — Понятие за „вписване в счетоводните документи или в друг носител на счетоводна информация“ — Непължимо платено

Диспозитив

1. Член 221, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него „вземане под отчет“ на размера на сборовете, които трябва да бъдат събрани, съставлява „вземане под отчет“ на посочения размер на сборовете, както то е определено в член 217, параграф 1 от посочения регламент.
2. „Вземането под отчет“ по смисъла на член 217, параграф 1 от Регламент № 2913/92, трябва да се разграничава от вписването на размера на сборовете при осчетоводяване на собствените ресурси, посочено в член 6 от Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 на Съвета от 22 май 2000 година за прилагане на Решение 94/728/ЕО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите. Тъй като член 217 от Регламент № 2913/92 не налага практически правила за „вземането под отчет“ по смисъла на тази разпоредба, нито следователно и минимални технически или формални изисквания, това вземане под отчет трябва да бъде извършено така, че да се гарантира вписването от компетентните митнически органи на точния размер на дължимите по силата на митническо задължение вносни или износни сборове в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, за да позволи по-специално вземането под отчет на съответните суми да бъде установено със сигурност, включително и по отношение на длъжника.
3. Член 221, параграф 1 от Регламент № 2913/92 трябва да се тълкува в смисъл, че уведомяването по подходящ начин на длъжника от митническите органи за размера на вноските или износните сборове, които трябва да бъдат платени, може да бъде надлежно извършено само ако размерът на тези сборове е бил предварително взет под отчет от посочените органи. Държавите членки не са длъжни да приемат специални процедурни правила относно реда и условията, при които платецът трябва да бъде уведомен за размера на посочените сборове, след като за това уведомяване могат да бъдат прилагани вътрешноправни процедурни правила с общо приложение, гарантиращи подходяща информация за длъжника и позволяващи му при пълна информираност да осигури защитата на своите права.

4. Общностното право допуска националният съд да се основе на свързана с декларацията на литническите органи презумпция, според която „вземането под отчет“ на размера на вносите или на износните сборове по смисъла на член 217 от Регламент № 2913/92 е било извършено преди уведомяването на длъжника за този размер, при условие че са спазени принципите на ефективност и равностойност.
5. Член 221, параграф 1 от Регламент № 2913/92 трябва да се тълкува в смисъл, че уведомяването за размера на сборовете, които трябва да бъдат събрани, трябва да бъде предхождано от вземане под отчет на тези сборове от литническите органи на съответната държава членка и че при липса на вземане под отчет в съответствие с член 217, параграф 1 от Регламент № 2913/92 тези сборове не могат да бъдат събрани от посочените органи, които обаче запазват възможността да извършат ново уведомяване за същите сборове при спазване на предвидените в член 221, параграф 1 от Регламент № 2913/92 условия и на действащите към момента на възникване на литническото задължение правила за давността.
6. Макар вносите и износните сборове да остават „дължими“ по смисъла на член 236, параграф 1, първа алинея от Регламент № 2913/92 дори ако длъжникът е бил уведомен за тях, без предварително да са били взети под отчет в съответствие с член 221, параграф 1 от същия регламент, вярно е също, че ако такова уведомяване вече не е възможно, поради факта че определеният с член 221, параграф 3 от посочения регламент срок е изтекъл, посоченият длъжник по принцип трябва да може да получи обратно тази сума от държавата членка, която я е събрала.

(¹) ОВ С 247, 27.9.2008 г.

Решение на Съда (трети състав) от 21 януари 2010 г. (преюдициално запитване от Tribunal de première instance de Mons, Белгия) — Société de Gestion Industrielle (SGI)/État belge

(Дело C-311/08) (¹)

(Свобода на установяване — Свободно движение на капитал — Пряко данъчно облагане — Законодателство в областта на данъка върху доходите — Определяне на облагаемия доход на дружества — Дружества в положение на взаимозависимост — Необичайно или безвъзмездно предимство, предоставено от дружество, местно лице, на дружество, установено в друга държава членка — Добавяне на размера на въпросното предимство към собствената печалба на предоставилото го дружество, местно лице — Балансирано разпределение на данъчните правомощия между държавите членки — Борба с избягването на данъци — Предотвратяване на злоупотреби — Пропорционалност)

(2010/C 63/11)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Tribunal de première instance de Mons

Страни в главното производство

Жалбоподател: Société de Gestion Industrielle (SGI)

Ответник: État belge

Предмет

Преюдициално запитване — Tribunal de première instance de Mons (Белгия) — Тълкуване на членове 12, 43, 48 и 56 ЕО — Допустимост на национална правна уредба, която предвижда данъчно облагане при дружество, местно лице, на необичайно или безвъзмездно предимство, предоставено от това дружество на дружество, чуждестранно лице, с което съществуват отношения на взаимозависимост, но която не предвижда такова данъчно облагане, когато същото предимство е предоставено на дружество, местно лице

Диспозитив

Член 43 ЕО във връзка с член 48 ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че по принцип допуска правна уредба на държава членка като разглежданата по главното производство, по силата на която необичайно или безвъзмездно предимство подлежи на данъчно облагане при дружество, местно лице, когато е предоставено на установено в друга държава членка дружество, с което първото дружество се намира пряко или непряко в отношения на взаимозависимост, докато дружество, местно лице, не подлежи на облагане за такова предимство, когато то е предоставено на друго дружество, местно лице, с което първото дружество се намира в такива отношения. Все пак запитващата юрисдикция е тази, която следва да провери дали разглежданата по главното производство правна уредба не надхвърля необходимото за постигане на преследваните цели, взети заедно.

(¹) ОВ С 260, 11.10.2008 г.

Решение на Съда (трети състав) от 28 януари 2010 г. — Европейска комисия/Френска република

(Дело C-333/08) (¹)

(Неизпълнение на задължения от държава членка — Свободно движение на стоки — Членове 28 ЕО и 30 ЕО — Количествени ограничения върху вноса — Мярка с равностоен ефект — Режим на предварително разрешение — Обработващи спомагателни вещества и храни, за приготвянето на които са били използвани обработващи спомагателни вещества от други държави членки, където те са законно произведени и/или пуснати в продажба — Процедура, която позволява на икономическите оператори да впишат такива вещества в „позитивен списък“ — Клауза за взаимно признаване — Национална правна уредба, която създава положение на правна несигурност за икономическите оператори)

(2010/C 63/12)

Език на производството: френски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представител: B. Stromsky)